

Hồi 29

Thiên Ma Thần Thủ

Hoa Hoa nhìn qua Quân Tùng.

Quân Tùng khẽ gật đầu. Hai người đồng loạt hướng đôi Thiên Ma Thần Thủ về phía đôi ấn thủ trên thạch môn đồng thời dồn chuyển tâm pháp Âm Dương Hợp Bích vào cặp Thiên Ma Thần Thủ. Từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, hai bóng ảnh thủ một đỏ một trắng vụt thoát ra vỗ thẳng vào đôi ấn thủ trên thạch môn.

Ầm... Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa tưởng như mình đang nằm mơ, bởi uy lực khủng khiếp của cặp Thiên Ma Thần Thủ. Thạch môn kiên cố như vậy mà vẫn tan ra thành từng mảnh vụn để lộ một cửa hang hun hút. Gió từ bên ngoài lùa vào từng cơn giũ y phục của hai người phát ra âm thanh phành phạch.

Hai người còn đang sững sờ với uy lực mãnh liệt của đôi Thiên Ma Thần Thủ thì cảm nhận đất dưới chân mình rung chuyển dữ dội như sắp có một trận động đất ập tới.

Quân Tùng hốt hoảng thét:

- Hoa Hoa mau ra ngoài thôi.

Lời Quân Tùng vừa dứt hai người liền phi thân băng vào cửa hang lộng gió. Họ vừa rời khỏi thạch môn tòa Thiên Ma Cốc thì hành lang đổ sập xuống.

Ầm... Những âm thanh dữ dội liên tục phát ra do tòa Thiên Ma đang từ từ sụp xuống khiến cho hai người càng khấn trương bằng mình đi.

Quân Tùng nói với Hoa Hoa:

- Hoa Hoa... Nếu chúng ta không nhanh chân thì khi toà động này sụp theo, nó biến thành mồ chôn muội và huynh.

- Tối như thế này làm sao chúng ta đi nhanh hơn được.

- Phải dụng đến Thiên Ma Thần Thủ.

Hoa Hoa gật đầu. Hai người cùng phối hợp nắm hai chiếc bản thủ âm dương. Đôi bản thủ Thiên Ma Thần Thủ loé sáng như một ngọn hải đăng soi sáng cả hang động tối om.

Quân Tùng buột miệng nói:

- Vô cùng huyền diệu.

Nhờ ánh sáng chói chang từ đôi Thiên Ma Thần Thủ, Quân Tùng và Hoa Hoa băng thẳng về phía trước không cần biết hang động này sẽ đưa họ đi đâu.

Ầm... Một khối đá khổng lồ từ phía trước lao thẳng tới họ. Quân Tùng và Hoa Hoa chỉ kịp nép sát vào vách hang, khối đá lướt qua họ khoét một cái lỗ khổng lồ sau âm thanh vang dội.

Quân Tùng nói lớn:

- Hoa Hoa cẩn thận.

Quân Tùng và Hoa Hoa sững sờ khi thấy trước mặt mình là một con quái vật. Đầu của nó trông tựa con bọ hung, với cái sừng dài cong vút, nhưng thân thì giống mãnh xà thêm bốn cái chân to như cột định. Lớp da óng ánh sắc vàng tựa như sắt thép.

Quân Tùng gào lên:

- Hoa muội... Thạch Long đó.

Cùng với tiếng thét, Quân Tùng và Hoa Hoa sững bước thối lui hai bộ.

Quân Tùng quát lớn, dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tống thẳng tới Thạch Long. Chiếc ảnh thủ đỏ rờn lao tới đỉnh đầu Thạch Long.

Con quái vật không hề sợ hãi mà dụng chiếc sừng thẳng vào bóng ảnh thủ đỏ rực.

Ầm... Bóng ảnh thủ bị bật ngược trở lại, nện vào vách hang.

Xèo... Đá bị bốc khói khét lẹt.

Đá còn cháy dưới ảnh thủ từ Thiên Ma Thần Thủ mà chiếc sừng Thạch Long thì chẳng hề hấn gì.

Hoa Hoa nói:

- Để cho muội.

Nàng dụng Thiên Ma Thần Thủ của mình tạo ra một ảnh thủ sáng ngời tập kích trực diện vào đầu Thạch Long. Nhưng cũng như Quân Tùng, Thạch Long lại dùng sừng đỡ thẳng, hất thủ ảnh bắn vào vách hang. Đá rạn nứt bởi sức lạnh của ảnh thủ tạo ra rồi ào ào đổ xuống.

Sau khi cản phá được hai chiêu công của Quân Tùng và Mộng Hoa Hoa, con quái vật Thạch Long há miệng. Ngay lập tức một trận cuồng phong mãnh liệt bủa tới Quân Tùng và Hoa Hoa.

Trận cuồng phong mãnh liệt cuốn lấy hai người rồi từ từ rút dần về phía miệng của Thạch Long.

Quân Tùg hét lên:

- Hoa Hoa... Chúng ta chết ở đây.
- Dương huynh... Uyên Ương Tâm Pháp, Âm Dương Hợp Bích.

Tiếng hét của Mộng Hoa Hoa đập vào thính nhĩ Quân Tùg. Không cần nàng giải thích thêm, Quân Tùg đã hiểu ngay được ý của nàng. Mặc dù bị luồng phong khí của Thạch Long tạo thành áp lực khủng khiếp, hai người ngỡ như bị rút vào một dòng xoáy rồng không sao cưỡng lại được, nhưng họ cũng kịp lanh trí nương theo sức hút ấy để phối hợp Âm Dương Hợp Bích, Uyên Ương Tâm Pháp.

Quân Tùg lẫn Hoa Hoa cùng một ý niệm nếu thất bại thì cái chết sẽ đến với họ.

Cả hai cùng một động tác vô cùng uyển chuyển và nhịp nhàng, chớp mắt đã tạo được tư thế Đồng Tử Liên Hoa, cặp Thiên Ma Thần Thủ chập lại thành một.

Một đạo sét quang ngoằn ngoèo từ đôi Thiên Ma Thần Thủ phát ra, chẻ dọc theo luồng khí của Thạch Long rồi chui tọt vào chiếc miệng đang mở lấy định đớp hai con mồi.

Ầm...

Cả một không gian chấn động dữ dội, Dương Quân Tùg và Mộng Hoa Hoa vẫn nắm chặt tay nhau. Cả hai như được một luồng sáng quang hộ thể không để những vụn thạch đả thương. Họ băng qua đồng thịt nhầy nhụa của Thạch Long mà lướt ra ngoài hang động.

Vừa ra đến bên ngoài thì cả chiếc hang khổng lồ sụp xuống ngay sau lưng hai người. Quân Tùg lẫn Hoa Hoa thở phào khoan khoái. Hai người giờ chẳng còn gì ngăn cách mà bất giác ôm chầm lấy nhau.

- Hoa Hoa muội muội.
- Dương huynh, chúng ta đã thoát rồi.
- Huynh được sống rồi.

Sau những khoảng khắc xúc động, hai người mới bình tâm lại. Quân Tùg nói:

- Muội muội, đây là đâu? Nếu như gần một trấn nào đó thì huynh sẽ thết muội bữa thật ngon do chính tay huynh tự làm.

Hoa Hoa nhìn Quân Tùg:

- Vậy sao?

Quân Tùng khảng khái gật đầu:

- Đôi bản thủ của huynh vẫn còn có thể nấu những thức ăn đặc khẩu nhứt không ai qua được.

Quân Tùng nắm tay Hoa Hoa:

- Muội hãy tin huynh.

Hoa Hoa mỉm cười gật đầu.

Quân Tùng nói:

- Chúng ta mau rời khỏi đây. Huynh đang rất cao hứng, muốn trở tài hỏa đầu quân phục vụ muội.

Nàng nàng nhìn Quân Tùng bằng ánh mắt thật dịu dàng và chan chứa tình:

- Muội mong sao mãi mãi Dương huynh thế này.

- Huynh đã hứa rồi mà.

Hai người vừa toan đợm bước thì nghe những tiếng ồn ào từ phía trước xông lại. Họ còn đang bâng khuâng vô đoán ai đang kéo đến thì đã xuất hiện một nhóm cao thủ vận huỳnh y cùng với những vị trưởng lão tóc bạc râu bạc. Dẫn đầu đó là một gã đại lực, đầu chít khăn hồng điều, trang phục lòe loẹt, tay cầm thiết trượng có đính một chiếc khô lâu đen xì.

Quân Tùng nhìn qua Hoa Hoa:

- Xem chừng bọn người này không có hảo ý với huynh và muội đâu.

Hoa Hoa chưa kịp đáp lời Quân Tùng thì nhóm người kia đã kéo đến. Họ dàn ngang đứng trước mặt Quân Tùng và Hoa Hoa.

Gã đại lực chỉ Quân Tùng và Hoa Hoa:

- Bỏn pháp sư hỏi hai người kia.

Hoa Hoa nheo mày.

Quân Tùng từ tốn nói:

- Đại huynh có điều gì chỉ giáo.

Gã pháp sư hừ nhạt rồi gần giọng nói:

- Hai người ngang nhiên phá sập đền thờ Hắc Thần vì nguyên cớ gì?

Quân Tùng ngơ ngẩn hỏi:

- Đền thờ Hắc Thần nào?

- Hừ... Người dám giả vờ như không biết ư ? Chẳng phải Hắc Thần Động linh thiêu đã bị hai người phá sập đó à?

Quân Tùng chỉ đồng đá khổng lồ sau lưng mình:

- Ngài pháp sư nói hang động này ư?

- Đó là Hắc Thần Động chứ không phải là hang động. Người có biết đó là ngôi đền thiêu của bá tánh cư ngụ tại dòng Hắc Long Giang này không?

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ quả không biết.

Gã pháp sư hừ nhạt một tiếng:

- Hắc Thần Động là ngôi đền thiêu của cư dân Hắc Long Giang. Hằng năm bốn pháp sư phải cơ cực tuyển lựa trong trấn Hắc Long một đồng nam, một đồng nữ để cúng tế cho Hắc Thần dâng xin người phù trợ cho mọi người được an cư lạc nghiệp. Nay người dám hủy Hắc Thần Động chốn linh thiêu của Hắc Long Thần. Người đã mạo phạm đến thần thánh, người phải chịu cực hình phải chết để đền tội.

Nghe lão pháp sư nói xong, Quân Tùng bật cười khanh khách. Y vừa cười vừa nói:

- Các vị trưởng tôn và đại pháp sư hãy nghe tại hạ nói đây.

Gã pháp sư nạt ngang:

- Người còn muốn nói gì nữa?

- Quân Tùng không nói thì sao các vị hiểu được. Thật ra trong hang động này có một con quái thú khổng lồ, tại hạ và Hoa Hoa muội đã đánh chết nó rồi. Kể từ bây giờ các vị trưởng tôn sẽ khỏi một kiếp họa tổn đồng nam đồng nữ.

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Các vị phải mang ơn Quân Tùng và muội muội.

Gã đại pháp sư lông lộn lên:

- Ngoa ngôn, làm gì trong Hắc Thần Động có quái thú. Đó là xảo ngôn của người. Người phá chỗ cư trú của Hắc Thần Động thì chẳng bao lâu nữa ngài sẽ nổi giận và làm tan nát cơ đồ của bá tánh trong Hắc Long Đàm.

Quân Tùng cau mày:

- Bốn pháp sư, hãy tin Quân Tùng đi. Tại hạ nói thật đó.

Hoa Hoa xen vào:

- Dương đại ca của ta nói thật. Các người may mắn được Dương đại ca giải thoát khỏi một kiếp nạn, nên ăn mừng mới phải.

Gã pháp sư lắc đầu:

- Không thể nào tin được. Cho dù người có giết được quái thú thì hành động của người cũng chưa được phép của bốn pháp sư. Người chưa có được bùa chú của đền Hắc Long mà tự tiện làm sập Hắc Thần Động, tội đáng chết.

Quân Tùng trợn mắt nhìn gã pháp sư:

- Cái gì... Bốn pháp sư đòi tế sống Quân Tùng à?

- Đúng. Bốn pháp sư lấy máu người tắm cho Hắc Thần để chuộc lại hành động mạo phạm của người.

Quân Tùng nhún vai:

- Lạ thật. Ông chưa trả mà ngài pháp sư đã muốn lấy mạng Quân Tùng.

- Chỉ có cách đó bốn pháp sư mới có thể lấy lại niềm tin nơi Hắc Long Thần.

Quân Tùng nạt ngang:

- Hắc Long Thần với không phải Hắc Long Thần. Dương Quân Tùng đứng đây nè, ngài pháp sư có bản lĩnh gì thì cứ đến mà lấy Dương Quân Tùng tế Hắc Long Thần.

- Người đã mạo phạm Hắc Long Thần mà còn lớn lối à?

Gã vừa dứt lời liền khoát tay.

Bọn cao thủ vận huỳnh y liền ào ào lướt đến.

Quân Tùng nhìn sang Hoa Hoa:

- Muội muội cho chúng thấy uy lực của Thiên Ma Thần Thủ, nhưng nhớ đừng giết chúng nha.

Hoa Hoa gật đầu.

Cả hai cùng thi triển Âm Dương Hợp Bích. Chiếc Dương Ma Thần Thủ của Quân Tùng tạo bóng ảnh thủ đỏ ối nện xuống ngay trước mặt bọn cao thủ, còn chiếc Âm Ma Thần Thủ thì tạo bóng ảnh thủ lạnh buốt nện ngay dưới đầu mũi giày lão pháp sư.

Ầm... Ầm...

Hai tiếng nổ kinh thiên động địa. Bọn cao thủ đang lướt bị đẩy ngược trở lại, toàn thân chúng như rơi vào ngọn hỏa diệm sơn, liên tủa ra bỏ chạy. Gã pháp sư thì ngã ngửa ra sau, run cầm cập bởi khí băng hàn.

Các vị trưởng lão thì vội thối bộ, toan quay lưng bỏ chạy thì Quân Tùng và Hoa Hoa đã lướt đến cản bước họ, Quân Tùng nhìn gã đại pháp sư.

Y hất mặt nói:

- Hê... Người có thể bò mà đi được rồi đó. Với hạng người ngang ngược như người thì bổn thiếu gia đã từng gặp khi còn là hỏa đầu quân ở Trung Châu trấn đó. Nể mặt các vị trưởng bối đây, ta cho người đi đó.

Quân Tùng thét lên:

- Đi đi!

Gã đại pháp sư được lời như có sinh lộ, cố bò mà bỏ chạy. Khi gã mất dạng rồi, Quân Tùng mới ôm quyền xá các vị trưởng lão, từ tốn nói:

- Văn bối Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất đầu quân Trung Châu thành.

Y chỉ Hoa Hoa:

- Còn đây là Mộng Hoa Hoa muội muội. Văn bối và muội muội không có ý làm kinh sợ các vị trưởng tôn, mong các vị bỏ qua.

Mười vị trưởng lão đồng loạt ôm quyền xá Quân Tùng và Hoa Hoa.

Một người cao tuổi nhất nói:

- Hai vị có phải là Hắc Long Thần không?

Quân Tùng lắc đầu:

- Văn bối đã nói rồi, các vị trưởng bối đừng nghĩ văn bối và muội muội theo cách của gã pháp sư kia.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra trong Hắc Thần Động?

Quân Tùng mỉm cười nhìn sang Hoa Hoa, rồi quay lại các vị trưởng bối trấn Hắc Long Giang, từ tốn thuật lại cuộc đối đầu giữa con quái thú Thạch Long và hai người.

Lão trưởng bối nghe xong, phẩn trấn toan quỳ xuống.

Quân Tùng vội bước đến cản lão lại:

- Lão trưởng xin đừng làm thế.

Lão trưởng rơi nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Phải chi thiếu hiệp và hiệp nữ đây đến sớm thì cư dân Hắc Long Giang đâu có cảnh bi thảm trong những ngày qua chứ.

Quân Tùg thở dài nhìn qua Hoa Hoa rồi quay trở lại lão trưởng tôn:

- Lão trưởng có gì cứ nói cho văn bối nghe. Nếu không ngoài sức lực, văn bối sẽ giúp cho cư dân trấn Hắc Long Giang.

Lão nhìn Quân Tùg:

- Lão phu tên tục là Khấu Thừa Phụ.

Quân Tùg giả lả ôm quyền xá:

- Khấu trưởng lão.

Hoa Hoa liếc gã.

Khấu Thừa Phụ nói:

- Cách đây ba năm tại trấn Hắc Long Giang có một vụ mất tích một đôi đồng nam đồng nữ tại trước cửa hắc động này, lão phu là trưởng lão đã cho tề tụ các tráng đinh xông vào những tắt cả đi mà không trở lại.

Hoa Hoa nhìn lão Khấu nói:

- Tất cả những người đó vào Hắc Long Động chỉ làm mồi cho quái vật thôi.

- Lão chẳng biết con quái vật nào cả, kể từ ngày hôm đó trở đi, trong Hắc Thần Động đêm đêm lại có trận cuồng phong thổi ra, khiến cho cư dân ngụ tại Hắc Long trấn kinh hồn. Ngài lập ra Hắc đền và cứ mỗi con trăng lại đem cúng tế đôi đồng nam đồng nữ.

Quân Tùg lắc đầu:

- Gã pháp sư kia biết cách cho quái thú ăn.

Khấu Thừa Phụ nhìn Quân Tùg:

- Cái lệ đó trở thành quen thuộc ba năm nay rồi, và cũng theo thời gian đó, pháp sư đã nghiệm nhiên trở thành trưởng bối của Hắc Long Giang. Không biết cái họa kiếp này đã được thiếu hiệp trừ khử chưa, nhưng lão rất mừng khi họa kiếp cúng tế sẽ không còn nữa.

Quân Tùg phẫn chí nói:

- Khấu trưởng lão cứ yên tâm. Hắc Thần Động không còn thì sẽ chẳng còn quái thú đe dọa nữa đâu. Văn bối cam đoan vậy mà.

- Nếu được như thế, lão phu kính thỉnh thiếu hiệp và Mộng cô nương đến Hắc Long Giang để mọi người được tạ lễ.

Quân Tùng khoát tay:

- Trưởng lão đừng coi trọng quá. Văn bối và muội muội đến chấn dưỡng thần vài hôm rồi sẽ đi ngay mà.

- Thế thì tốt quá. Lão kính thành thiếu hiệp và cô nương đến điền trang của lão,

Ngay trong hôm đó, cả trấn Hắc Long Giang bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng. Toàn trấn mở hội tưng bừng. Cư dân ở đây không phấn chấn sao được khi vừa thoát khỏi họa tể đồng nam đồng nữ hàng mỗi con trăng.

Trong ngày hội, Quân Tùng và Hoa Hoa được mọi người trọng vọng và xếp vào bậc thượng khách của Hắc Long Giang. Quá đổi hào hứng trước niềm vui của mọi người ngụ tại trấn Hắc Long Giang, Quân Tùng không nghĩ đến sự trọng vọng mà coi y như đại hiệp, cao hứng dựng luôn một bếp lò trước ngôi đình thổ thần.

Quân Tùng cao hứng nói:

- Để đáp lại thịnh tình của các vị trưởng lão, và bá tánh trấn Hắc Long Giang, Dương mỗ tự nguyện làm hỏa đầu quân để các vị thưởng lãm những tuyệt thức đặc khẩu của Dương mỗ.

Quân Tùng nói xong liền thi thố tài hỏa đầu quân của mình. Mọi thao tác của y thật nhuần nhuyễn và đẹp mắt. Cứ mỗi lần Quân Tùng dụng đến dao để xắt thịt, hay lạng cá thì mọi người lại trở mắt ra nhìn.

Y làm bếp mà chẳng hề nhìn đến bếp, mắt cứ đảo qua, đảo lại làm trò, miệng thì điểm nụ cười. Chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi chưa uống cạn một tuần trà thế mà Quân Tùng đã nấu được ba món bốc mùi thơm ngào ngạt.

Y chỉ mâm cỗ bày ba món vừa làm nói:

- Dương mỗ đã nấu xong ba món Vân Ngư, Phụng Hoàng Quá Hải, Bạch Hoa Xuân.

Tất cả các vị trưởng lão đều trầm trồ dồn mắt nhìn ba món dọn trên mâm cỗ. Ba món đó đều có mùi thơm ngào ngạt, màu sắc tươi thắm trông thật đẹp mắt.

Tất cả mọi người đồng loạt vỗ tay tán thưởng.

Quân Tùng ôm quyền xá:

- Đa tạ... đa tạ...

Y xoa tay nói tiếp:

- Móm thứ tư tại hạ sẽ nấu là Ngọc Điểm Chu Sa.

Y bắc chảo dầu to dùng, rồi chờ đến trong chảo dầu sôi bùng lên mới lấy đậu hũ cắt thành những miếng vuông bằng nhau. Thao tác xắt đậu của y khiến cho Hoa Hoa phải thán phục, nhưng bộ mặt dí dỏm thì buộc nàng phải bật cười.

Hoa Hoa nghĩ thầm:

- “Dương huynh đúng là một thiên hạ hỏa đầu quân, vừa thông minh vừa đa tài.”

Nàng bất giác nghĩ đến chuyện hai người trong Thiên Ma Động mà then đỏ mặt.

Quân Tùng lăn những miếng đậu qua chiếc sàn mè. Y vừa lăn đậu vừa nói:

- Món Ngọc Điểm Chu Sa vừa thơm vừa béo, có tất cả mọi đặc trưng của món thảo mộc, nhưng lại rất dễ làm. Quý cô nương nào muốn học thì hãy đến gần đây. Chỉ xem qua là có thể về làm cho phu quân ở nhà. Trước khi Dương mỗ để những cục đậu hũ đã tẩm mè vào chảo dầu mạn phép tặng quý cô nương một câu.

Quân Tùng vừa nói vừa liếc trộm Mộng Hoa Hoa, trong khi các thiếu nữ nhao nhao hẳn lên.

Quân Tùng tủm tỉm cười khi thấy Hoa Hoa hướng mắt nhìn y. Y từ tốn nói:

- Quý cô nương im lặng, tại hạ mới nói chứ.

- Chúng tôi rất thích câu nói của Dương công tử.

- Tại hạ nói ngay đây.

Quân Tùng lấy hơi, rồi gắp một miếng đậu đưa lên cao, đồng dục nói:

- Nàng nào chồng bỏ chồng chê

Ăn một miếng đậu, chồng mê tới già.

Hoa Hoa không thể nén được tiếng cười, liền bụm miệng. Trong khi bá tánh Hắc Long Giang đồng cười rộ lên. Cả không gian trấn Hắc Long Giang vốn ảm đạm, u ám thế mà bỗng nhiên như lột xác với những tràng cười rộn rã.

Mọi người còn chưa hết hoan hỉ với câu nói dí dỏm của Dương Quân Tùng thì tiếng vó ngựa vang lên rộn rã cùng với những tiếng la í ới dồn dập dội tới.

Nghe tiếng vó ngựa, Hoa Hoa cau mày.

Tiếng vỗ ngực cùng những âm thanh la hét tỏ giọng sát khí đằng đằng khiến các vị trưởng lão Hắc Long Giang lo lắng. Bá tánh bỗng đứng không còn cười được nữa, mà trang trọng hướng mắt nhìn về phía Dương Quân Tùng.

Quân Tùng và Hoa Hoa chớp mắt. Y nhìn lại bá tánh:

- Hôm nay là ngày vui thoát khỏi họa kiếp Thạch Long của mọi người, tại hạ không muốn lỡ một ngày vui như thế. Bá tánh cứ yên tâm, ở lại đây vui trọn một ngày hội này.

Y vừa nói vừa bình thân cho đậu vào chảo dầu sôi sùng sục. Đoàn nhân mã trên năm mươi dẫn đầu là một gã đại lực vai khoác tấm da hổ, chân mày rậm, sống mũi to, nhưng râu thì chẳng có một sợi nào, thêm hai chiếc môi dày thừ lừ xem chừng cũng được gã rất trau chuốt bằng sáp son của nữ giới.

Đoàn nhân mã kéo đến, tất cả đều hườm đao, sát khí đằng đằng.

Gã đại lực quát lớn:

- Ai là Dương Quân Tùng?

Quân Tùng liền lên tiếng:

- Khởi bẩm tôn giá, có Dương Quân Tùng.

Y vừa nói vừa gấp một miếng đậu giơ thẳng tay hướng lên trời. Động tác dí dỏm của Quân Tùng khiến Hoa Hoa phải bật ra tràng cười khúc khích.

Gã đại lực cau mày. Y nhìn Quân Tùng chằm chằm, nói:

- Té ra Tiểu Thần Toán Tử.

- Tôn giá nhìn lầm rồi, tại hạ không phải là Tiểu Thần Toán Tử.

- Người đổi danh hồi nào thế?

- Vừa mới đây, Tiểu Thần Toán Tử thì bị người ta hiếp đáp nhưng Tiểu Thần Toán Tử lại là một đại hiệp à.

Gã đại hán cau mày:

- Tiểu Thần Toán Tử, người đến đây phá bĩnh cơ nghiệp của Sương Sương, tội đó người biết sẽ phải chịu gia hình như thế nào không?

Quân Tùng chớp mắt:

- Sương Sương? Tôn giá nói ai, tại hạ không biết.

Lão trưởng Khấu Thừa Phụ nói với Quân Tùng:

- Dương đại hiệp... Sương Sương chính là đại pháp sư đó.

Quân Tùng ngậy người nhìn lão:

- Đại pháp sư có tục danh là Sương Sương ư?

Khấu Thừa Phụ gật đầu.

- Lạ thật. Y là một nam nhân vai u thịt bắp thế mà lại có tục danh là Sương Sương, nghe cứ như tên của những ả kỹ nữ vậy.

Hoa Hoa lườm Quân Tùng.

Bất ngờ Quân Tùng chạm vào ánh mắt của Hoa Hoa, nhăn nhó nói:

- Muội yên tâm, huynh là một đồng nam, không bao giờ đặt chân đến kỹ lâu đâu.

Y nhìn gã đại lực khoác tấm da hổ, cười mỉm nói:

- Tại hạ vô cùng ngạc nhiên khi biết Sương Sương chính là đại pháp sư Hắc Đền.

- Người đã biết thì mau quỳ xuống để bổn trại chủ phát lạc. Người sẽ được chết nhanh chóng, không cảm thấy đau đớn gì cả.

Quân Tùng tròn mắt:

- Tại sao tôn giá lại hành xử như vậy chứ?

- Bởi vì người đã dắt tội với Sương Sương, xem như dắt tội với ta và đại sư huynh Bội Phân Phân.

Quân Tùng quay sang Hoa Hoa :

- Muội có biết gã này và tên Bội Phân Phân kia không?

- Xem chừng huynh gặp rắc rối rồi đó.

Khấu Thừa Phụ bước ra, ôm quyền xá gã đại hán:

- Lão phu xin Thạch trại chủ này tha cho Dương thiếu hiệp. Bá tánh của Hắc Long Giang cũng sẽ giữ lễ với đại pháp sư.

Thạch trại chủ sa sầm mặt:

- Khấu lão dám xin cho tên tiểu tử kia à? Cho dù các người có giữ lễ thì gã cũng phải chịu gia hình.

Khấu Thừa Phụ ôm quyền toan cúi rạp xá Thạch trại chủ, nhưng gã Thạch trại chủ nạt ngang:

- Lão cũng là người có tội.

Y vừa nói vừa chỉ Khấu Thừa Phụ:

- Bắt lão đó dẫn về Hắc Đền phán xử.

Một gã lục lâm có khuôn mặt đằng đằng sát khí nhảy xuống ngựa xông đến Khấu Thừa Phụ. Y chưa kịp thực hiện ý định thì Quân Tùng dùng sạn xúc luôn một nhúm đậu trong chảo dầu. Y lia chiếc sạn với thủ pháp uyển chuyển của một tay đầu bếp thiện nghệ.

Ba miếng đậu cắt một đường thẳng tắp nện luôn vào mặt gã lục lâm đó.

Bộp...bộp...bộp

Gã lục lâm bị đậu hũ nện vào mặt trong lúc còn nóng như dầu trong chảo, rú lên ôm mặt chạy ngược trở lại.

Thạch trại chủ trừng mắt nhìn Quân Tùng :

- Tiểu Thần Toán Tử ... Người dám....

Y chưa nói hết câu thì miếng đậu trên đĩa của Quân Tùng đã thoát ra chui tọt vào miệng gã.

Thạch trại chủ há hốc miệng.

Y tưởng như vừa nuốt một cục than nóng bỏng, nên nhăn nhó há miệng. Khi Thạch trại chủ phun được miếng đậu ra thì miệng đã bị phỏng sộp lên rồi.

Quân tùng nhún vai:

- Tôn giá là người vinh hạnh mới được tại hạ cho thưởng thức trước món Ngọc Điểm Chu Sa, thế mà lại phun ra. Xem chừng tôn giá không biết thưởng thức món ăn đặc khẩu của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân rồi.

Thạch trại chủ gầm lên với giọng đầy phẫn nộ và sát khí:

- Tiểu Thần Toán Tử ...Người phải chết.

Sự phẫn nộ của y khiến tất cả dân Hắc Long Giang nhốn nháo hẩn lên. Chính vào lúc Thạch trại chủ toan rút đại đao xuất thủ thì một chiếc bóng lam y nho sinh lướt ra, án ngữ ngay trước Khấu Thừa Phụ.

- Người phải bồi tiếp với ta chứ không phải Tiểu Thần Toán Tử.

--- 000 ---